

به یاد سالروز شهادت شهید حاج آقا مصطفی خمینی که امام امت
شهادتش را نعمت خفیه الهی خواند

نعمت خفیه الهی

کردند و مردم با شرکت کم نظیر خود در این مجالس
علاقه به مقام شامخ روحانیت را ابراز کردند داشتند.
این مجالس تا چهلیم آن شهید در شهرهای
مختلف ایران ادامه یافت و در هر مجلسی مستمعین
پی صبرانه منتظر بودند که واعظ نام امام را بر زبان
آورد و ذکر صلوات پس از نام امام، نیز از همان
روزها باب شد.

رژیم شاه که با خشم و کینه این چنین عشق و
علاقه مردم به امام را ملاحظه میکرد در صدد انتقام
برآمد و آن مقاله اهانت آمیز به امام را در اطلاعات
روز هفدهم دی ماه همان سال نوشت و نقشه اش این
بود که با مشتکی اراجیف خود شخصیت امام را
منکوب کند.

صبح روز هیجدهم دیماه که خبر چاپ این
مطلب به گوش طلاب رسید درسها را تعطیل کردند
و معترضانه در یک راهپیمایی ساکت عازم منزل

چند روز پس از شهادت آیت ... شهید حاج
مصطفی خمینی، امام امت قبل از شروع درس
روزمره خود در مسجد شیخ انصاری نجف اشرف
پس از تشکر از کسانی که در مجالس ترحیم آن
شهید شرکت جسته بودند اظهار داشتند: «شهادت
مصطفی از نعمتهای خفیه الهی بود»

صبر و توکل و ایمان راسخ امام به مبدء و معاد
در طول زندگی پربرکت ایشان به دفعات مورد
ابتلاء و آزمایش قرار گرفته بود و این بار نیز با
تحمل داغ فرزندی مجتهد و باوری متعهد، این
آزمایش بزرگ با موفقیت به انجام رسید. معروف
است که امام موقع تشیع جنازه فرزند شهید خود تا
محل دفن رفته اند و در آنجا با آرامش قلب پس از
خواندن فاتحه ای بازگشته اند. برای کسانی که
باروحیه امام آشنا بودند چنین گفتار و رفتاری که
پس از شهادت فرزند عالم و مجتهد خود با آرامش
قلب آیه استرجاع و فاتحه بخوانند و شهادتش را
نعمت خفیه بدانند بعید نبود اما نکته ای که امروز
پس از گذشت ۵ سال از آن حادثه قابل توجه است
تکیه روی کلام امام است که چرا شهادت حاج آقا
مصطفی را نعمت خفیه الهی دانستند؟

روزهای ظلمت بار و تیره سال ۵۶ و سالهای
قبل از آن را هرگز نباید از نظر دور بداریم و همواره
باید به عنوان شکر گذاری نعمت «جمهوری
اسلامی» آن روزها را متذکر شویم.

گرچه در آن ایام کارتر با نیرنگ دموکراتیک
خود شاه را وادار به اعطای فضای آزاد نموده بود اما
این آزادی بی محتوا و دروغین بود تا در پناهش
سلطنت شاه تداوم یابد در همین ایام بود که عالمان
بزرگوار و چون حضرت آیت ... منتظری و مرحوم
آیت الله طالقانی و بسیاری از عالمان دین و فرزندان
امت مسلمان ایران در زندانهای مخوف شاه به سر
می بردند و ذکر نام امام گناهی نابخشودنی به حساب
می آمد و از سوی دیگر ظلم و استکبار و نوکری
اجنبی در هیئت حاکمه بیداد میکرد شهادت حاج آقا
مصطفی همچون جرعه ای از امید، روشنی بخش آن
فضای ظلمت بار شد و از همان روزها بود که فریاد
اسلام و الله اکبر و آزادی خواهی که در گلوها گره
شده بود طنین انداز کوچه های شهرها گردید.

آنروز خبر شهادت حاج آقا مصطفی بین دو نماز
مغرب و عشا در مسجد امام حسن عسکری قم توسط
یک ناشناس پخش شد و فردایش مراجع تقلید و
مدرسین یکی پس از دیگری مجالس ترحیم برپا

اطراف حرم مطهر حضرت معصومه (ع) صدای
تیراندازی می آمد و مردم را به خاک و خون
می کشیدند. از فردای آن روز تا یک هفته تمامی
درسهای حوزه به عنوان اعتراض تعطیل شد و همه
در سوگ شهیدان نوزده دی عزادار شدند و هفته ای
بعد نوار سخنرانی امام در این باره به ایران رسید که
در آن به پلیس رژیم شاه شدیداً حمله شده بود. با
شروع مجدد درسها هر یک از مراجع در اولین روز
درس در این باره سخن گفتند و به دولت اعتراض
نمودند. این اعتراض همگانی تقریباً از سال ۴۱ به
بعد مشابه نداشت در اربعین شهیدان ۱۹ دی، واقعه
۲۹ بهمن تبریز رخ داد که در این واقعه نیز شهیدانی
در راه اسلام تقدیم کردند. و از آن پس اربعین های
متعدد آتش انقلاب را شعله ورتر می ساخت و این
حرکت ادامه یافت تا در ۲۲ بهمن ۵۷ به پیروزی
رسید و این بود معنی آن کلام حکیمانه امام که
شهادت مصطفی نعمت خفیه بود.

گرچه زندگی عارفانه و عالمانه شهید حاج
مصطفی خمینی برای اسلام و مسلمین ذقیمت بود و
وجودش برای جامعه اسلامی غنیمت به شمار می آمد
اما شهادت او نیز تا حدی شریبخش بود. که
استعدادهای بالقوه مردم را در مبارزه بالفعل درآورد.
شهادت این فرزند بزرگوار اسلام، اولین حرکتی
انقلاب اسلامی ایران را شکل داد و بر استحکام
پیوند مردم و روحانیت افزود و اگرچه خون هیچ
شهیدی هرگز هدر نخواهد رفت و همواره تاریخ را
رنگین خواهد ساخت ولی درخشش خون حاج آقا
مصطفی برای انقلاب اسلامی ایران تاحدی است که
هرگاه تاریخ این انقلاب مرور شود تحلیل آثار
شهادت این شهید بزرگوار در آن یک ضرورت
اجتناب ناپذیر است.

*** گرچه زندگی عارفانه و
عالمانه شهید حاج مصطفی
خمینی برای اسلام و مسلمین
ذقیمت بود و وجودش برای
جامعه اسلامی غنیمت به شمار
می آمد ولسی شهادت او
استعدادهای بالقوه مردم را در
مبارزه بالفعل درآورد**

مراجع و مدرسین شدند. هر یک از مراجع و علما در
جمع طلاب و مردم به فراخور حال، سخنی در این
باره گفتند و این عمل را محکوم نمودند. راهپیمایی
به مدت ۲ روز ادامه یافت تا کاسه صبر شاه لبریز
شد و در غروب روز نوزدهم دیماه فرمان حمله و
آتش به راهپیمایان داده شد. در همین حمله بود که
طلبه جوانی را در پنجه مدرسه حجیه شهید کردند
و تا حدود ساعت ۱۰/۵ شب در کوچه و خیابانهای